

Phần 9

Bàn tay Nhiên chặn lấy bờ môi trong nỗi buồn sâu lắng mệt mỏi. Mỗi khi anh nhớ đến nỗi bất hạnh của chi mình.

Nhớ đến người chị trong cơn cháy rừng mười mấy năm về trước dẫn đến cái chết của người mẹ thân yêu và đứa cháu gái đáng thương. Chị của Nhiên cũng vì những người thân ấy, đã trở thành tàn phế.

Những nỗi đau mất mát đó vẫn chưa phai mờ trong đầu óc khiến Nhiên thành nỗi nhớ luôn hiện hữu khi nhìn người chị ngẩn ngơ mỗi ngày trên chiếc xe lăn tìm ra nơi hai ngôi mộ.

Nguyên cũng chẳng vui gì, điều thuốc vẫn không rời môi anh. Nguyên hút liên tục bên ly cà phê đắng. Dường như những thứ đó là bạn đồng hành của anh trong lúc này. Mấy ngày nay anh buồn bã, lo âu nhớ đến Vy, quên cả thời gian cho công việc và anh lại buồn hơn, không ngờ Nhiên lại yêu chị của Vy.

Tình yêu giữa Nguyên và Vy thật là khắc nghiệt. Anh sẽ có Vy bên cạnh hay rời tình yêu này đổ vỡ tan nhanh?

Nhớ lại cuộc đi dạo chơi nơi đồi thông Đà Lạt, anh đã có những nỗi lo lắng cho chuyến về thăm quê của Vy có điều gì đó không bình thường. Bây giờ thì ngang trái đã diễn ra trong cuộc đời của anh rồi đây.

Nỗi nhớ sâu xé trong tim, anh muốn gặp Vy nói với cô những gì anh muốn nói. Nhưng rồi Nguyên chẳng được khi đối diện với Vy. Anh không muốn mất Vy cũng không muốn làm khổ Như Hảo, vợ anh.

Trọng Nhiên im lặng quan sát nét mặt của Nguyên, Vẻ trầm buồn của anh làm Nhiên thấy thương thương anh hơn. Nhưng còn người đáng thương hơn nữa là chị của Nhiên. Nhiên hiểu rằng mười mấy năm nay chị Hảo đã không làm tròn bổn phận làm vợ với Nguyên.

Nhiên cảm thấy choáng đi khi nhớ đến chị, đầu óc anh bắt đầu rối lên vì tình cảm của Nguyên dành cho Vy. Anh đang sợ chị mình sẽ cô độc khi không còn Nguyên chăm sóc, lo lắng. Nhưng anh không có quyền ép buộc Nguyên phải tròn bổn phận bên một người vợ tật nguyền, mãi mãi không còn tri giác, không thể vùi chôn tuổi đời còn lại của Nguyên trong cô độc, bất hạnh mãi, Nguyên phải có quyền yêu Thúy Vy.

Nhẹ đặt tay lên ngực Nguyên, Nhiên lay nhẹ hỏi:

- Anh Nguyên! Có phải anh đã yêu Thúy Vy không.

Nguyên nhìn Nhiên với ánh mắt xa vắng, không nói lời nào.

Rồi nhìn anh, Nhiên lại hỏi tiếp:

- Chưa bao giờ em nghĩ rằng anh yêu Thúy Vy, anh Nguyên ạ!

Nguyên vẫn chưa nói lời nào với Nhiên, anh như hiểu những gì Nhiên sắp nói ra. Anh rất khổ tâm đứng trước ngã ba đường nghiệt ngã này. Mà dường như tất cả mọi người đều không hiểu nỗi lòng của anh.

Ánh mắt Nhiên không rời Nguyên để quan sát, Nhiên lên tiếng:

- Trí Nguyên! Tại sao anh không nói gì với em hết vậy? Em muốn biết anh đang nghĩ gì?

Nguyên đưa mắt nhìn Nhiên giây lát, anh dụi tắt điếu thuốc, nhỏ giọng:

- Em cứ nói hết những gì em cần nói đi Nhiên. Anh biết em gặp anh chẳng ngoài mục đích đó.

Nhiên nhìn Nguyên, buồn bã:

- Anh đừng dối lòng, mình nữa Nguyên ạ! Anh biết em đang đặt nặng tình cảm với Thúy Vy, và cả hai cũng đã yêu nhau. Nhưng... em thấy rằng trước mắt anh vẫn còn chị Hảo, còn trách nhiệm của người chồng. Anh cũng biết rõ vì còn, vì mẹ và cả vì anh vì em mà chị Hảo mới ra nông nỗi đó. Em nghĩ rằng tình yêu giữa anh và Vy quá chênh lệch về tuổi tác, chưa hẳn là tình yêu đích thực đâu.

Ngừng một thoáng, Nhiên nói tiếp:

- Vả lại, anh có biết mẹ của Thúy Vy không muốn cô ấy tiếp tục yêu anh không? Vy đã chống đối và đã khổ tâm không ít.

Nguyên nhìn Nhiên, ánh mắt buồn sâu lắng.

- Trọng Nhiên! Em đừng buộc anh khép kín cuộc đời anh vào bốn phận, anh không quên trách nhiệm của anh đối với chị em kia mà. Nếu em ở vào hoàn cảnh của anh, em có can đảm sống cô đơn dằn vặt suốt mười mấy năm thế này không? Còn với Thúy Vy em đừng cho rằng anh ngộ nhận, tình yêu thì không bao giờ phân biệt tuổi tác. Anh yêu Vy đó là tình yêu chân thật, anh chưa hề gian dối cùng Vy.

Nhiên thở dài:

- Nhưng ... Vy còn quá nhỏ, còn khờ dại so với anh.

- Sao? Em bảo Vy còn khờ dại ư? Thật ra Vy không như thế đâu. Vy là cô gái biết bốn phận, trách nhiệm, lo tròn công việc của mình mà anh giao phó cho cô ấy. Có những cái Vy hơn hẳn anh đến không thể ngờ được, Nhiên ạ, chẳng lẽ lớn tuổi hơn Vy là không có quyền yêu Vy sao? Mười mấy năm rồi Nhiên ạ. Bây giờ anh mới tìm được cảm giác được yêu nàng đó thôi.

Ngừng một thoáng, Nguyên môi điếu thuốc hút vội, anh tiếp lời sau đó.

- Trọng Nhiên! Anh biết mọi người đều cho rằng anh không xứng đáng với Vy và chính bản thân anh cũng hiểu rõ điều đó. Ngay cả Vy cũng thế. Lâu nay anh cố nhiên kiểm chế lòng mình, Nhiên ơi! Em đang yêu cũng biết ngôn ngữ

của tình yêu, nó do con tim làm chủ mà thôi thúc anh. Anh đã không kiểm chế được lòng mình. Anh rất khổ tâm.

Nhiên hỏi chuyện:

- Chị Hảo đã biết chuyện anh yêu Vy chưa vậy?

- Anh cũng không biết. Nhưng anh cũng chưa bao giờ nói điều gì cho Hảo biết về tình cảm của anh đối với Thúy Vy.

Nhiên trầm giọng:

- Anh Nguyên! Anh nghĩ thế nào trong vấn đề này khi yêu Vy, anh có thấy tội nghiệp cho chị Hảo?

Nguyên buồn giọng giải thích:

- Vâng, thật sự anh yêu Thúy Vy. Anh đặt hy vọng vào cô ấy, nhưng lương tâm anh luôn phân vân giằng xé không ngừng, tình yêu nơi anh đối với Vy không thể được, biết như thế là không tương xứng, không phải với Như Hảo, nhưng con tim không cưỡng lại được lòng anh Nhiên ạ! Hiện tại anh đang sợ mất Vy, đổ vỡ tình yêu đẹp với Vy. Mọi tình của anh và Vy thật ngang trái, không một ai ủng hộ, và cả em cũng vậy. Nhiên ơi! Cả chuyện Như Hảo anh cũng không thể bỏ mặc Hảo đau khổ. Có ai hiểu cho anh không?

Nhiên nhìn anh, dịu giọng:

- Em xin lỗi, em đã quá đáng anh Nguyên ạ! Em không muốn anh xa chị Hảo chỉ vì chị ấy đã mất mát quá nhiều trong cuộc sống, đã trở thành tàn phế, điên loạn, nên em không muốn chị ấy đau khổ thêm. Và anh cũng nhận thấy mối tình của anh và Vy có mấy ai ủng hộ? Em chỉ mong anh suy nghĩ lại thôi.

Nguyên vò đầu khở sở:

- Anh rối trí lắm rồi, Trọng Nhiên. Anh không muốn ai nhắc đến điều gì với anh, anh không muốn ai khổ vì anh hết. Nhưng em nghĩ đi, chẳng lẽ anh không có quyền yêu sao Nhiên? Mười mấy năm rồi còn gì nữa cho cuộc đời anh chứ? Anh đã quá nhiều đau khổ. Anh biết tình cảm của anh hiện giờ không lối thoát, Nhiên ạ.

Siết nhẹ siết bàn tay Nguyên? Nhiên nói:

- Anh Nguyên! Em hiểu anh đang rối, đang hụt hẫng, đau khổ nên mới thốt ra những lời như thế. Em hiểu, anh không muốn tình yêu giữa anh và Vy đổ vỡ và anh cũng không bỏ chị Hảo. Em không thể giúp gì được cho anh Trí Nguyên, em đi đây.

Nhiên nhìn Nguyên thật lâu, anh đứng lên bước ra khỏi nơi ấy. Nhiên cũng không biết mình xử trí thế nào trong hoàn cảnh này.

Nguyên ơi! Anh là người phải biết làm thế nào để có được tình yêu nơi Vy và không lỗi đạo với như Hảo.

Nhiên nhìn hàng phượng vĩ đứng u buồn trong đêm tối, anh nghe buồn vô tận. Anh không biết nói thế nào cho Ngà hiểu rõ những uẩn khuất trong đời anh và cả với Nguyên.

Nhiên nhìn người yêu rồi khẽ giọng nói với cô:

- Anh sợ rồi đây Thúy Vy sẽ đau khổ khi đặt tình yêu quá nhiều vào Nguyên. Từ lâu nay anh yêu em, nhưng anh chưa nói cho em nghe một câu chuyện về nỗi bất hạnh của gia đình anh, Ngà ạ. Có lẽ khi em biết được điều đó, em sẽ giận và trách anh...

Ngà tròn mắt nhìn Nhiên:

- Anh nói gì? Em không hiểu.

Ánh mắt Nhiên hiện lên nét trầm tư sâu lắng:

- Thúy Ngà! Có một điều mà em và tất cả những người đã quen biết không ai có thể ngờ được Trí Nguyên không phải là anh trai của anh.

Ngà bật thốt, vẻ đầy ngạc nhiên:

- Anh nói là Nguyên không phải là anh ruột của anh ư? Thế tại sao cả hai đều thương yêu và lo cho nhau như anh em ruột vậy?

Nhiên thở dài:

- Vì thế anh đã nói là không ai ngờ được, Ngà à! Chính cả em cũng còn nhầm tưởng phải không?

Ngà cười khẽ rồi lại nói:

- Em nghĩ như thế mọi việc sẽ tốt hơn anh ạ. Vy sẽ không buồn vì thất vọng. Nguyên cũng không dằn dặt đau khổ vì hai anh em yêu lấy hai chị em trong hoàn cảnh trái ngược.

Nhìn người yêu thật lâu, anh lắc đầu trong đau xót:

- Hoàn toàn không tốt như em nghĩ đâu, nó gây cho anh khổ tâm và xót xa rất nhiều, Ngà ơi.

Cô chột vùng vằng:

- Anh làm sao vậy? Cứ úp mở làm cho em khó hiểu.

Giọng Nhiên chột trầm buồn:

- Thúy Ngà! Trí Nguyên chính là anh rể của anh, Nguyên đã có vợ, và người vợ ấy là Như Hảo chị hai của anh. Sự thật như thế đó. Nếu là anh, em sẽ phải nghĩ sao hả, Thúy Ngà?

Ngà chột hỏi:

- Anh nói sao? Nguyên đã có vợ? Chị hai của anh là chị Như Hảo vợ của anh Nguyên? Sự thật như thế ư? Có đúng thật vậy không anh?

Nhiên nhìn Ngà, đôi mắt thật buồn:

- Vâng, đó là sự thật.

Ngà sững sờ kêu lên:

- Trời ơi! Em không ngờ như thế.

Thúy Vy lúc ấy tình cờ từ ngoài đi vào, nghe qua lời đối thoại của hai người, cô nức nở nghẹn ngào, vụt bỏ chạy trong đau khổ tột cùng của sự thật. Sự thật của đời Trí Nguyên, của người cô từng ấp ủ yêu thương. Tim cô như vụn vỡ hết rồi.

Trời ơi! Còn gì đau khổ hơn khi biết mình đang bị lừa dối trước tình yêu chân thật dành cho Nguyên.

Tại sao cô quá ngu khờ dại dột, đặt tình yêu vào Nguyên? Tin tưởng tuyệt đối không cần tìm hiểu về cuộc đời của anh, trong khi anh lớn hơn cô những mười lăm tuổi. Cái tuổi đã trải nghiệm quá nhiều trong cuộc sống gia đình, vợ con kia chứ?

Thế mà tôi chẳng một lần hỏi chị Cẩm, hỏi Nguyên, bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Rồi Vy lại lắc đầu. Không, Nguyên không bao giờ lừa dối cô. Anh không bao giờ như lời Nhiên nói. Đó chỉ là lời Nhiên nói dối cố tình để cho Vy nghe, để cô nghi ngờ Nguyên mà thôi.

Nhưng Vy ơi, nếu sự thật đúng là như thế thì mi có gượng nổi trước nỗi đau này không? Có đứng vững vàng trong cuộc sống hiện tại?

Bất chợt Vy kêu gào trong thảm thiết:

- Không. Các người nói dối. Anh ấy không như thế. không như thế bao giờ.

Vy khóc ngất bỏ chạy trong tột cùng đau khổ. Nhiên và Ngà không khỏi sững sờ bối rối trước hành động của Vy. Nhiên vội lao theo Vy, anh không thể bỏ rơi Vy trong cú sốc này. Phải giải thích hết sự thật cho Vy hiểu.

Hiện tại Vy đang hụt hẫng, tuyệt vọng, anh và Ngà phải có trách nhiệm với Vy, để cô hiểu rằng cô phải xử sự thế nào cho ổn thỏa trong lúc này.

Nhiên giữ chặt Vy trong tay, anh siết chặt bờ vai Vy sợ cô bỏ chạy bất cứ lúc nào. Anh khẽ khàng nói:

- Thúy Vy! Đứng lại đi em. Em chạy đi đâu? Hãy bình tĩnh nghe anh nói tất cả sự thật.

Vy giẫy giụa đau khổ:

- Không. Anh, Nhiên! Buông Vy ra, đừng kéo giữ em lại.

Nhiên khẽ giọng:

- Anh không cho em hành động như thế. Vẫn còn chị Ngà, còn có anh bên em. Thúy Vy nghe anh nên bình tĩnh.

Vy lắc đầu đau đớn:

- Không. Anh và chị Ngà không giúp gì được cho em đâu. Cứ để mặc em anh Nhiên ơi.

- Thúy Vy! Đừng nghĩ quẩn, em còn ba mẹ, còn anh chị, những người ấy rất cần có em. Nếu như anh Nguyễn biết em đau khổ thế này, anh ấy cũng không vui đâu.

Nghe nhắc đến Nguyễn, cô hơi dịu lại cơn đau buồn, nước mắt lại chảy dài xuống má. Trời ơi! Sao cô khổ thế này chứ? Thật sự Nguyễn đã có gia đình ư? Nhưng vợ anh ấy là ai mà Vy không một lần thấy mặt?

Giọng Nhiên thật ấm, an ủi Vy:

- Vào nhà đi Vy, rồi em sẽ hiểu mọi việc.

Vy nhìn Nhiên nức nở:

- Em khổ quá! Khổ quá, anh Nhiên.

Vy úp mặt vào đôi bàn tay khóc nức, nước mắt tràn ngập cả đôi bờ mi.

Nhiên siết chặt đôi bờ vai Vy, anh thấy tội nghiệp cho cô vô cùng. Nhưng cứ để cho Vy khóc, biết đâu những giọt nước mắt đó sẽ xóa đi một phần nào đau khổ trong lòng, sẽ giúp cho Vy lấy lại được quân bình trong cuộc sống của mình.

Vy nghẹn ngào:

- Anh Nhiên ơi! Em không ngờ, em không thể ngờ bao tháng ngày làm việc cùng anh Nguyễn, em cứ ngỡ anh ấy chưa có vợ. Thật sự trước mắt em luôn cho rằng nét nghiêm khắc lạnh lùng khô khan của anh ấy, nên chẳng ai dòm ngó đến. Em cứ yêu quý, lao vào tình yêu với người đàn ông có vợ mà chẳng hề hay biết. Em thuê dệt tình yêu trong những ngày tháng gần bên Nguyễn, đầy ắp những kỷ niệm, những hình ảnh đẹp của Nguyễn dành cho. Bây giờ đã không còn gì nữa sao anh Nhiên?

Vy lại nức lên trong nỗi đau xé lòng. Xong, cô đâu ngờ suốt thời gian qua Nguyễn cũng âm thầm buồn khổ day dứt vì nỗi lòng của mình, nỗi đau khổ của vợ, vì yêu Vy với tình yêu chân thật, nhưng anh không dám bày tỏ những sự thật đau lòng của đời anh cho Vy hiểu.

Mất đi đứa con gái thân yêu, Nguyễn đau khổ vô cùng và cả người mẹ cũng đã ra đi. Vợ thì còn sống mang hình hài tàn phế, loạn cuồng trí nhớ, anh đã vượt qua nỗi đau mất mát đó suốt mấy mươi năm trời cũng là người đã quá nhiều nghị lực.

Bây giờ Vy bắt đầu suy nghĩ, cô phải làm gì đây? Phải xử sự với Nguyên thế nào? Sĩ và anh chẳng?

Nỗi đau khổ của Vy có bằng nỗi khổ của anh suốt mấy mươi năm qua không?

Vy mím môi lắc đầu, nước mắt lại rơi rơi, cô không thể giải quyết được gì. Xa nguyên, quên đi tình yêu đầy kỷ niệm, cô có gượng nổi không?

Lau những giọt lệ trên má Vy, Nhiên dìu cô vào nhà, anh hết lời an ủi:

- Bình tĩnh đi Vy. Tất cả sẽ qua đi như một cơn mưa rồi sẽ dứt dạt.

Vy chột nhìn Nhiên chăm chú. Anh khẽ giọng hỏi:

- Anh Nhiên! Vợ của anh Nguyên là ai? Suốt thời gian làm việc gần gũi bên anh ấy, em không hề thấy chị ấy một lần nào.

Giọng Nhiên từ tốn:

- Em ngồi xuống đi rồi anh kể rõ tất cả cho em và cả chị Ngà của em nghe.

Vy nhìn Nhiên ánh mắt đầy tuyệt vọng cô ngồi xuống chờ đợi lời nói của anh.

Thúy Ngà lên tiếng cùng em gái:

- Uống nước đi em, chuyện gì rồi cũng được sáng tỏ. Đừng tuyệt vọng, bên em còn có bao nhiêu người thương yêu em, Thúy Vy ạ:

Nước mắt Vy lại chảy ra trước lời an ủi của chị. Bao người thương yêu cô ư? Nhưng có được như tình yêu Nguyên dành cho cô không?

Nhiên khẽ giọng nhắc nhở:

- Bình tĩnh Thúy Vy. Em phải hết sức bình tĩnh, anh mới có thể nói cho em biết sự thật về cuộc đời của Nguyên.

Ánh mắt Vy vương lệ, vẫn ngó đăm đăm ra cửa, nghe từng lời nói của Nhiên.

- Thật ra, ngày xưa ba của anh và ba của Nguyên là hai người bạn thân nhau, Ba Nguyên chết vì sau một chuyến đi rừng gặp nạn. Ông ấy trần trời với ba anh hãy cố gắng giúp ông nuôi Nguyên trước khi ông nhắm mắt qua đời. Từ đó Nguyên trở thành con nuôi của ba anh. Sau những năm sống chung nhau trong gia đình, Nguyên đã lớn. Ba anh có ý xây dựng hôn nhân cho Nguyên cùng chị Như Hảo là chị Hai của anh. Họ đã yêu nhau bằng tình yêu tuổi trẻ mới trưởng thành, nó hình thành gắn bó với những kỷ niệm không xóa nhòa được trong anh ấy suốt thời gian thơ ấu, đến lúc trưởng thành.

- Không ai ngờ được sau đó không lâu ba anh cũng mất đi trong cơn bạo bệnh. Và từ đó tất cả gánh nặng trong gia đình đều trút hết vào cho Trí Nguyên. Lúc ấy gia đình anh rất là vất vả và cực khổ lắm chứ không được như bây giờ đâu. Anh còn nhớ, lúc ấy anh còn nhỏ, vợ anh Nguyên sinh nhật bé gái, mọi cực

nhọc đều đổ dồn hết cho anh ấy. Nguyên tốt lắm, Vy ạ. Không bao giờ trách mắng anh hay than van một điều gì với vợ. Mẹ anh thương Nguyên cá tính đó.

Thế rồi một bất hạnh tàn nhẫn hơn nữa đã xảy ra và trở thành bi kịch cho gia đình anh. Trong lúc anh Nguyên và anh đi tỉnh có công việc, thì ở nhà rừng lại bùng phát cháy dữ dội. Mẹ anh và con gái anh Nguyên đều bị thiêu rụi trong lửa. Tất cả tài sản và căn nhà cũng không còn.

Ngừng một lúc giọng Nhiên nghẹn ngào kể tiếp:

- Đau đớn hơn cả là mẹ anh và con bé Phi mới lên ba tuổi đã chìm trong biển lửa. Khi mà người ta cứu được chị Hảo ra lúc ấy chị cố bươn vào cứu con, cứu mẹ nhưng tất cả đều tuyệt vọng, không còn cứu vãn được trong lúc lửa cháy đỏ rực cả khu rừng.

- Sau chấn động ấy... làm sao chị Hảo gượng nổi, đã rơi vào cảnh cuồng trí và càng bất hạnh hơn cho chị ấy là đôi chân của chị đã bị tàn phế, làm tổn thương thần kinh não của chị cho đến bây giờ. Còn Nguyên lúc ấy, trông anh thảm hại hơn, hốc hác xuống dốc. Ảnh già đi thấy rõ, đau khổ biết dường nào trước nỗi đau mất con, vợ lại mê loạn như thế. Ảnh suy sụp khủng hoảng tinh thần, cả thể xác một thời gian dài.

Thế rồi ảnh cũng cố gượng dậy nổi và bắt đầu làm lại từ đầu. Mười bốn năm qua, ảnh sống khép mình trong nỗi đau sâu kín. Đến khi gặp Vy, chính em đã khơi dậy những cảm xúc con người trong Nguyên, phải thế không?

Ngừng lời Nhiên nhìn Vy. Chính Nhiên đã hiểu rõ Trí Nguyên yêu Vy với tình yêu chân thật.

Không hiểu tại sao. Nhiên hiểu rõ Nguyên như thế nào mà cứ mãi muốn Vy và Nguyên chia tay?

Nhiên biết là mình ích kỷ, nhưng cái ích kỷ nơi Nhiên không phải dành để bảo vệ tình yêu của Nhiên và Ngà, mà chính vì Nhiên không muốn chị mình bị bỏ rơi trong khi bị tàn phế thế này, không muốn chị mình phải đau khổ, chị Hảo không có lỗi gì hết. Chị đã gánh chịu nỗi đau mất con và mất cả thể xác lẫn tâm hồn của chính mình như người điên dại.

Giọng Nhiên buồn buồn khẽ hỏi Vy:

- Thúy Vy! Có lẽ cả Vy và anh Nguyên đều biết được một điều lạ là chị Hảo đã nhận ra được tình cảm của cả hai người?

Vy nhìn Nhiên vẻ thắc mắc, nhưng cô vẫn im lặng.

Vy gục đầu khóc trong đau đớn trước lời kể của Nhiên. Thật ra, Vy không muốn tin đó là sự thật. Nhưng biết làm sao hơn những lời nói của Nhiên chính là một minh chứng cho sự thật về gia đình anh. Một sự thật mà Trí Nguyên chưa một lần hé môi nói cho Vy nghe.

Tại sao bây giờ Nhiên lại nói ra cho cô nghe. Tại sao Nguyên lại giấu cô chứ? Tại sao không phải chính là Nguyên kể lại cho cô nghe mà lại là người khác? Nguyên có thật sự yêu cô như đã từng nói với Vy không?

Nguyên ơi! Sự thật đã an bài em có nên yêu anh nữa không? Em có tàn nhẫn với vợ anh trong thời gian qua? Nhưng cũng vì yêu anh, em mới hiểu rõ hết những sự thật cuộc đời anh là như thế, mới hiểu được nỗi đau thâm kín của anh. Một người đàn ông lạnh lùng nghiêm khắc.

Nguyên ơi! Xa anh, vui lập đi tình yêu đầu đời đầy kỉ niệm, em có sống nổi không hả anh? Em đang đau đớn đến tột cùng, anh hiểu lòng em không? Em sẽ sống sao đây khi không có anh bên cạnh nở Nguyên?

Nước mắt vẫn chảy dài xuống má Vy không dứt, phải chăng tất cả sẽ mãi mãi tan vỡ kể từ hôm nay? Không em yêu anh, Nguyên ơi. Nhưng em cũng còn biết và nhận thức được em sẽ làm gì cho anh tròn bổn phận với vợ anh? Em không có quyền làm khổ vợ anh, phải không Nguyên?

Cũng tại vì em đã không tìm hiểu thật kỹ về cuộc đời anh. Có lẽ hiểu rõ sự thật em đã không đặt tình yêu vào anh, để bây giờ không rơi vào hoàn cảnh đón đau này.

Bây giờ em đã nhận ra và biết mình mù quáng trong tình yêu dành cho anh, trong lúc em không rõ một chút gì về cuộc đời anh thế nào? Em không muốn mang tiếng kẻ cướp chồng của người đàn bà bất hạnh tật nguyên, loạn trí như vợ anh đâu, Nguyên ơi.

Nhưng dù sao đi nữa, em cũng muốn gặp lại anh lần cuối. Em muốn chính anh nói ra sự thật đau lòng này cho em hiểu, và em luôn mong rằng điều ấy không phải là sự thật để em mãi mãi còn có anh bên đời.

Anh có yêu em không Nguyên? Hay những lời nói yêu thương, những kỷ niệm chúng mình bên nhau chỉ là một trò đùa giỡn trong cuộc sống hàng ngày của anh.

Nếu thật sự yêu em, sao anh không nói ra điều ấy để em có thể chia sẻ cùng anh. Chẳng lẽ bây giờ sự thật đã phanh phui em mới hỏi anh, anh mới trả lời thật cùng em sao Nguyên? Hãy đến lúc ấy anh cũng sẽ cười vào mặt con bé Vy đầy ngây ngô khờ dại này?



Đôi tay Nguyên thọc sâu vào túi, anh lặng lẽ đi bên Vy giữa không gian im vắng mỗi lúc càng nặng nề hơn.

Anh không biết nói gì đây, tâm tư, nỗi buồn tràn ngập lâu nay anh chưa tỏ bày cùng Vy.

Nguyên gặp Vy giữa những khát vọng yêu thương lâu nay vốn đã nguội lạnh giờ bộc phát dữ dội.

Làm sao Vy ngờ được Như Hào là vợ của anh. Anh chưa một lần tâm sự với Vy, anh cũng không hiểu Vy đã biết được gì sau lần anh và vợ anh đối diện với Vy lúc trên đồi nơi hai ngôi mộ?

Nguyên biết chắc rằng chỉ một ngày không xa lắm, Vy sẽ hiểu rõ sự thật. Khi ấy chuyện gì sẽ xảy ra và anh sẽ xử trí thế nào cho êm đẹp.

Thúy Vy nhìn anh, ánh mắt thật buồn. Kéo cao lại cổ áo, Vy hướng mắt nơi khác.

Nguyên khẽ siết nhẹ bờ vai Vy, kéo ngả về phía anh, rồi ôm cô vào lòng anh khẽ giọng:

- Em lạnh lắm phải không, Thúy Vy?

Cô khẽ lắc đầu nắm bàn tay anh:

- Không!

Giọng anh ngọt ngào, khóa lấp đi nỗi buồn.

- Thúy Vy! Em sao vậy? Em giận anh ư?

Vy hỏi lại anh vẻ nghi ngờ.

- Nguyên à, và cả anh hôm nay cũng không vui phải không?

Nguyên nhìn cô trầm giọng:

- Chẳng có gì đâu em!

Cô nhìn anh dò xét:

- Anh đừng dối em. Anh có những điều khổ tâm khó nói. Anh đang có nỗi buồn thâm kín, Nguyên ạ.

Nguyên nhìn sâu trong ánh mắt Vy, anh ngập ngừng trong lời nói:

- Không, không có gì đâu Vy. Anh không có chuyện gì buồn bao giờ đâu. Em chỉ đoán mò, nghi ngờ anh không thôi.

Cô buồn giọng:

- Em không tưởng tượng quá đâu anh, Nguyên anh làm rồi, anh đừng cố lảng tránh giấu Vy. Nhìn vào mắt anh là em hiểu được anh đang buồn, em chỉ muốn chính anh nói ra nỗi buồn ấy, để chúng mình chia sẻ cùng nhau.

Nguyên chột nờ nụ cười buồn, anh biết khó nói dối được Vy.

Anh nhìn cô rồi khẽ hỏi:

- Thúy Vy! Thật sự là... nhiều lúc anh muốn nói cho em biết và nghe tất cả nỗi bất hạnh về cuộc đời anh. Nhưng không hiểu sao khi đối diện với em anh không thể thốt ra được một lời nào.

Cô mím môi cố dần nén nỗi đau:

- Nỗi bất hạnh của cuộc đời anh? Nguyên à! Anh hãy nói ra đi, Vy muốn nghe anh tâm sự với Vy anh ạ!

Anh lại trầm ngâm giây lát, rồi lại cúi mặt buồn bã, khẽ nói:

- Thúy Vy! Anh muốn chúng mình chia tay nhau, em ạ!

Vy vô cùng bàng hoàng khi nghe anh vừa nói ra điều ấy. Khi mà cô vẫn chưa nói với ai một điều gì cả. Cô bật thốt:

- Chia tay nhau ư? Tại sao phải như thế?

Anh khẽ gật đầu:

- Vâng! Như thế sẽ không làm cho anh day dứt đau khổ. Cả em cũng không đau buồn triền miên, Thúy Vy ơi...

Vy mím môi cúi đầu:

- Có lẽ... có lẽ Vy đã lầm. Em đã hiểu anh chẳng bao giờ yêu em hết.

Nguyên nhìn Vy thật lâu, đầu óc anh đang rối bời. Anh chỉ muốn lên sự thật cho cô hiểu, anh đã có vợ, có con, vợ anh đang điên loạn, tật nguyên. Anh không muốn vì yêu Vy mà phụ bỏ vợ. Anh cũng không muốn Vy hiểu rõ sự thật rồi chia tay anh. Anh sợ cả ba đều đau khổ và anh không muốn những người thân, người anh yêu thương lại xa anh vĩnh viễn.

Những lý do đó đã buộc Nguyên im lặng bấy lâu nay. Sợ nói ra không đúng lúc, sợ đổ vỡ một tình yêu đẹp anh vun đắp với Vy.

Một giọt lệ chảy dài xuống má Vy, cô nghẹn giọng gọi tên anh trong vô vàn đau khổ:

- Trí Nguyên!

Nguyên rít vội một hơi thuốc thật dài, dần nén nỗi buồn, khẽ nhắc lại chuyện đã qua với cô.

- Thúy Vy! Em còn nhớ con búp bê thắt hai bím tóc ngày nào? Có lần vì nó, anh đã giận dữ quát tháo với em không?

Vy ngẩng nhìn anh, đôi mắt còn ướt nước mắt. Cô không muốn trong đầu óc cô bây giờ hiện về chuyện xa xôi đó.

Nguyên thở dài giọng buồn bã nói:

- Đó chính là món quà mà đứa con gái của anh hằng mơ ước ba nó mua cho nó. Một con búp bê biết khóc, biết thức, biết ngủ mỗi ngày. Thế nhưng đến khi anh thực hiện được điều con gái anh mơ ước thì...

Nguyên ngừng lời nghẹn giọng. Một lúc sau dịu cơn xúc động, anh buồn giọng nói tiếp:

- Em có biết anh đau đớn đến dường nào! Vy ơi! Con anh đã chìm trong biển lửa với mơ ước của nó. Anh đã không đem quà về cho con gái, anh đã ngã gục trước nỗi đau khắc nghiệt và vợ anh, chính là người đàn bà ngồi trên chiếc xe lăn hôm nào anh tìm và đã gặp em, cô ấy chính là Như Hảo.

Nguyên đưa tay chặn lấy bờ môi trầm trầm giọng kể tiếp:

- Thúy Vy! Thật sự anh rất yêu em. Nếu ai bảo anh xa em vĩnh viễn, có lẽ anh không thể biết mình sẽ sống ra sao trong những ngày còn lại. Nhưng anh cũng không thể nào bỏ mặc vợ anh trong điên loạn, tạt nguyên như thế. Anh mong rằng em hãy hiểu và tha lỗi cho anh. Anh còn bổn phận và trách nhiệm của anh.

Nước mắt lại rơi ra, Vy khẽ gật đầu đồng ý những lời anh vừa nói:

- Vâng! Em đã hiểu, và em rất đau khổ khi rõ tất cả những sự thật đau buồn về anh.

Vy nức nở gục mặt vào ngực anh thổn thức. Bây giờ cô càng thấy yêu anh nhiều hơn nữa, lẫn cả kính trọng. Tâm hồn đau khổ thâm kín của anh lâu nay Vy nào hay biết, cứ luôn cho anh là gã vô tri khó tính.

Siết chặt Vy trong vòng tay, anh khẽ cúi xuống hôn lên trán người yêu. Rồi nhẹ lời vòng tay anh lặng lẽ bỏ đi.

Vy không còn muốn khóc, nhưng nước mắt lại cứ ứa tràn mi. Cô nhìn theo bóng dáng cao ngiêng của Nguyên, mà trong lòng cô chợt dâng lên một thứ tình cảm mạnh mẽ.

Hiện tại, Vy chỉ biết rằng, nếu như Nguyên quay lại và nói tiếng yêu cô, không muốn xa cô, chắc chắn cô sẽ ngã vào lòng anh chấp nhận tất cả đau khổ đắng cay, chấp nhận mãi mãi là người tình của anh mà không cần đòi hỏi bất cứ một điều gì cho riêng mình.

Đan chéo đôi tay ôm chặt bờ vai, Vy thổn thức:

- Trí Nguyên! Em yêu anh, Nguyên ơi!

Nước mắt cứ rơi rơi mãi trên gương mặt nhạt nhòa mờ dần bóng dáng của Nguyên. Nguyên ơi! Sao anh không nói yêu em mà lặng lẽ bỏ đi? Xử sự thế này để muốn em quên bỏ anh đi và chính anh không muốn mắc phải sai lầm làm đau khổ vợ anh và cả Thúy Vy, phải thế không Nguyên?



Vy nhìn mình trước gương mà nghe lòng buồn bã. Cô bây giờ không còn là Thúy Vy của ngày xưa bướng bỉnh, chọc phá hay vòi vĩnh mẹ. Giờ đây cô đã thay đổi nhiều quá, sau lần Nguyên lặng lẽ bỏ cô ra đi.

Mái tóc ngày nào Nguyên thường vuốt ve thương yêu, cùng câu nói rằng “Anh yêu em lắm!” Giờ đây không còn nữa Thúy Vy đã cắt ngắn nó đi rồi.

Đôi mắt sinh động đầy tình nghịch không còn nữa, thay thế vào đó là một khoảng trời buồn mênh mông trong ánh mắt của Thúy Vy.

Nguyên ơi! Em cố dần lòng là hãy quên anh, trả anh về với bốn phận với vợ anh. Nhưng đã không được rồi, Nguyên ơi! Anh có biết sau cái ngày nói chia tay cùng em, anh lặng lẽ bỏ đi, em đã ngã gục, sốt li bì trên giường bệnh. Em những tưởng sẽ không dậy nổi sau nỗi đau đó.

Thế mà em vẫn còn sống đây chứ, sống với một vết thương lòng đã thành sẹo, không thể phai mờ, Nguyên ạ. Nhưng đôi lúc nó cũng âm ỉ một niềm đau, mỗi khi có ai đó vô tình khơi gợi đến vùng đất ấy em đã sống và làm việc ngày nào bên anh.

Kỷ niệm lại hiện về nhưc nhồi cả con tim, Vy không thể nào quên được Trí Nguyên.

Vy ơi! Nhớ làm chi khi tình yêu đã đi qua trong âm thầm lặng lẽ. Vương vãn chẳng níu giữ được những gì đã bay xa. Hãy cố mà quên đi tất cả, hãy nhìn thẳng vào tương lai và hiện tại mình đang có.

Tiếng gọi của bà Vinh vang lên bên tai Vy, Vy trở về thực tại.

- Thúy Vy, đến giờ con vẫn chưa xuống nhà. Quốc Bình chờ con lâu quá rồi đó.

Vy nhìn mẹ, giọng ngập ngừng ngơ ngẩn nói:

- À, con quên mẹ ạ, mà con lại chưa thay đồ. Hay là cứ để Quốc Bình chờ đợi con một lúc cũng chẳng sao mà.

Bà Vinh nhìn con bảo:

- Tự giờ mẹ chỉ thấy con ngồi soi gương chứ có muốn thay đồ để gặp Quốc Bình đâu. Thật là tội nghiệp cho Quốc Bình đã yêu con Vy ạ.

Vy cười khỏ lấp cho mẹ vui:

- Mẹ nói giúp dùm con đi, bảo Bình đợi con sửa soạn một chút.

Bà Vinh thúc giục con, khẽ nói:

- Thôi mẹ đi đây, nhanh lên đi con, lâu quá rồi đó.

- Vâng! Con sẽ xuống ngay mẹ đừng lo.

Thay xong bộ quần áo, Vy còn xem lại mình trước khuôn kiếng trước khi xuống phòng khách.

Vy bước xuống phòng khách đã thấy Bình có mặt tự bao giờ.

Bình nhìn cô, nét mặt hơi buồn, nhưng anh cũng nở nụ cười hỏi:

- Em sửa soạn xong rồi à?

Cô khẽ chớp mắt đáp:

- Vâng, chúng ta định đi đâu hả Quốc Bình?

Anh nhìn Vy đã rõ tất cả nỗi lòng cô. Tình yêu của Vy và Nguyễn trái ngang tan vỡ đến chia tay.

Bình cười nhìn cô:

- Tùy em, anh sẽ đưa em đi bất cứ nơi nào em thích.

Bình không muốn Vy đau khổ, anh muốn lo lắng chăm sóc, an ủi Vy trong lúc tuyệt vọng này.

Anh biết Vy không yêu anh, nhưng hình bóng Vy luôn là thần tượng mãi mãi trong tim anh. Anh tin rằng thời gian sẽ giúp Vy thay đổi cách nhìn về anh và dần sẽ yêu anh.

Siết nhẹ bàn tay Vy, giọng Bình trầm ấm, ngọt ngào.

- Thúy Vy! Minh đi em nhé! Vy nhìn anh gật đầu thay lời nói. Vy cũng hiểu rõ chính lòng mình chưa bao giờ yêu Quốc Bình. Cô đến với anh như một người chết đuối bám víu được chiếc phao, Vy cần Bình để lấp chỗ trống trong trái tim mình.

Bình trầm giọng hỏi:

- Thúy Vy! Sao em buồn quá vậy? Anh đã làm gì em không vui?

Vy mím môi, lắc đầu:

- Anh Bình! Anh tìm em để làm gì? Chỉ để đưa em đi chơi thôi sao?

Bình đưa tay chặn lấy bờ môi như thương cảm nỗi buồn của Vy, anh nhẹ giọng nói:

- Thúy Vy! Anh hiểu nỗi lòng của em, anh tìm đến em chỉ muốn an ủi niềm đau trong em, Vy ạ.

Nước mắt Vy chọt chực tràn ra mi mắt, cô nghẹn lời:

- Bình ơi! Vy không muốn anh lại bận tâm đến Vy như thế.

Ánh mắt Bình buồn sâu lắng:

- Vy ơi! Nhưng anh không thể bỏ mặc em trong tháng năm đau khổ dần vật tuyệt vọng thế này. Anh phải an ủi chăm sóc cho em mới đúng.

Vy xúc động:

- Em cảm ơn anh. Nhưng em không xứng đáng nhận lấy những gì anh dành cho em đâu Bình.

- Thúy Vy! Anh hiểu em đang đau khổ đến tuyệt vọng, nỗi đau mà bao lâu này anh cũng đã từng trải qua. Vì thế anh mong muốn chia sẻ cùng em, xem nỗi đau của em chính là nỗi đau của anh, Thúy Vy!

- Bình ơi! Em thấy mình thật sự có lỗi với anh. Đừng làm cho em khó xử.

Bình lắc đầu:

- Em chẳng có lỗi gì với anh. Đó chỉ là định mệnh đã an bài ra cả mà thôi.

Vy nhìn anh, nỗi buồn vẫn khép kín bờ mi, cô chỉ biết lắc đầu im lặng.

- Bình ơi! Tại sao anh đặt quá nhiều tình cảm yêu thương vào em, thế mà em lại không thể yêu anh. Anh cũng là một người đàn ông tốt mạnh mẽ, thẳng thắn.

Có lẽ vì em không muốn mượn anh để khóa lấp nỗi buồn nhưng ba mẹ em và cả anh Nghi, chị Ngà vẫn muốn em nên duyên cùng anh. Em có nên quên kỷ niệm để đến với anh không hở Bình?

Nhưng Bình thì yêu cô tha thiết. Anh là mẫu người cho bao cô gái hằng mong muốn có được, yêu Vy, anh sẽ tìm được hạnh phúc trong đời chăng?

Vy chợt hỏi anh:

- Quốc Bình! Anh có yêu Vy không? Anh có muốn Vy làm vợ anh không?

Câu hỏi của Vy làm Bình có hơi bất ngờ. Đó là điều từ lâu anh mong có được, đã bao lần anh bày tỏ nỗi lòng của anh cho mẹ Vy hiểu, mỗi khi bà hỏi đến.

Những mong muốn chờ đợi ấy tưởng như đã thành hoài vọng, thế mà bây giờ Bình lại nghe chính cô hỏi anh. Vy vừa nói gì thế? Anh có nghe lắm chẳng?

Vy lại cười nhẹ trước thái độ im lặng của Bình, cô khẽ hỏi:

- Sao anh lại im lặng? Anh không nghe rõ lời Vy nói sao?

Bình nhìn Vy dò xét, nhưng anh chỉ thấy nỗi buồn hiện ta từ gương mặt Thúy Vy.

Bình nhẹ giọng hỏi:

- Thúy Vy! Em có biết em vừa hỏi anh điều gì không?

Vy cười buồn rồi nói khác đi với Bình:

- Vâng. Bình ạ Vy lẩn thẩn quá. Vy cũng không nhớ rõ là đã nói những gì với anh. Anh đừng quan tâm nhớ đến nó, chỉ thế thôi. Đừng trách Vy, nếu em có gì không đúng.

Bình nhìn cô đăm đăm, anh hiểu đầu óc Vy hiện giờ không yên ổn, nên không chủ định được lời nói của mình. Cô chỉ muốn khoảng cách của cô và Nguyên xa dần, và muốn Quốc Bình là chỗ dựa hiện tại cho cô vơi đi đau khổ. Vy không yêu anh.

Bình khẽ hỏi cô:

- Thúy Vy! Anh không trách phiền gì em cả. Nhìn vào ánh mắt buồn bã của em, anh hiểu rõ, em vẫn còn nhớ đến ngày xưa cũ phải thế không?

Vy buồn bã đưa tay chặn lấy bờ môi rồi thở dài.

- Quốc Bình! Anh cũng hiểu tình yêu đầu dang dở, đâu thế nào một sớm một chiều có thể phai pha mà quên đi được.

Siết nhẹ bàn tay Vy, anh khẽ khàng nói:

- Vâng, anh hiểu ý của Vy.

Vy chớp nhẹ mắt, áp đôi bàn tay vào má Bình, cô khẽ lên tiếng thật nhẹ nhàng âm áp:

- Anh Bình, đừng bao giờ nhắc đến chuyện đã qua nữa. Hiện tại giờ Vy mong muốn anh hãy cố giúp Vy lãng quên tất cả những gì không đáng nhớ, đừng nhớ đến nữa, Quốc Bình! Đó là ước muốn sau cùng của em.

Anh nhìn vào mắt Vy tha thiết, giọng trầm âm:

- Vâng, anh hiểu. Anh phải xóa nhòa tất cả nỗi đau khổ trong lòng em Vy ơi.

Bình cúi xuống hôn lên bờ môi Vy, Vy chấp nhận nụ hôn không phản kháng, dù trong tận cùng con tim Vy vẫn còn nỗi đau của mối tình đầu tan vỡ.

Nụ hôn không hương, thế mà Vy lại muốn, cô muốn quên đi Trí Nguyên để anh tròn bổn phận trách nhiệm một người chồng đối với vợ.

Rời môi hôn, Bình nhìn Vy tha thiết:

- Thúy Vy. Anh yêu em, anh thật sự hạnh phúc vô cùng.

Hạnh phúc ư? Cô đã yêu Quốc Bình bao giờ chưa?

Thúy Vy nước mắt đã tràn mi, cô không biết những giọt lệ ấy khóc cho cuộc tình đã bay xa hay khóc cho tình cảm Quốc Bình dành cho cô.

Bình lại an ủi, dỗ dành:

- Nín đi em, anh hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho em. Yêu em suốt đời hãy xem em như không có chuyện buồn nào xảy ra với em hết.

Vy không nói gì, gục đầu vào ngực Bình mà nghe cay đắng, cô có nghe lầm không. Cô vội vàng khi tình cũ chưa phai?

Không, Vy ơi! Mi lại làm thế là đúng. Chỉ có thế mới giúp cho Nguyên tròn bổn phận của anh với vợ anh ấy.

Bình lại yêu Vy, tiến đến hôn nhân với Bình là điều kiện tốt nhất. Tất cả đã chấp thuận, không ai ngăn cản, phải không Vy?



Anh mắt Vy buồn vời vợi trước khoảng trời mênh mông trước mặt, rồi cô lại cúi đầu im lặng. Vy có nên nghe theo lời khuyên của gia đình để tiến đến hôn nhân với Quốc Bình kết thúc cuộc tình ngang trái với Nguyễn?

Vy muốn thanh thản nhưng chẳng có được giây phút nào. Cô cảm thấy chán nản với bất cứ lời khuyên và an ủi nào của tất cả người thân.

Quốc Bình nhẹ đẩy cửa bước vào đến gần bên Thúy Vy, nhẹ nhàng ôm lấy cô, anh khẽ cúi xuống hôn vào chiếc gáy trắng ngần của Vy.

Vy vẫn ngồi yên không phản một phản ứng nào. Đôi mắt buồn bã vẫn mãi hướng về tận xa xăm.

Vuốt lại mái tóc phủ nơi trán Vy, anh khẽ giọng hỏi:

- Em bệnh hả Vy, trông em xanh xao quá!

Vy lắc đầu không đáp lời:

Siết nhẹ bờ vai Vy, anh chăm sóc.

- Anh đưa em đến bác sĩ Vy nhé!

Vy đáp khẽ:

- Vy không sao cả. Anh đừng lo quá cho em, Bình ạ! Em cảm ơn anh đã lo cho em nhiều thế.

Anh lắc đầu nói:

- Anh không muốn em cảm ơn anh bất cứ điều gì! Bây giờ anh chẳng mong muốn gì hơn là thấy em được hồn nhiên vui cười như xưa. Em hãy quên đi nỗi buồn.

- Vâng! Em đang cố gắng làm cho được điều anh vừa khuyên em.

Bình nhìn cô, ánh mắt anh chợt buồn. Một thoáng sau, anh lại lắc đầu im lặng suy tư điều gì đó.

Rồi một ý nghĩ thoáng qua nung đúc anh nói lên những gì anh muốn nói bấy lâu nay:

- Thúy Vy! Chúng mình cưới nhau nhé em!

Vy vẫn lơ đãng nhìn vào khoảng không gian mênh mông. Cô cười nhẹ hỏi lại Bình:

- Cưới nhau ư?

Bình gật đầu trầm giọng:

- Đúng, chúng mình cưới nhau, em đồng ý nghe Thúy Vy. Ước muốn của anh, mong muốn chúng mình mãi mãi bên nhau.

Vy thở ra, giọng vô tư.

- Điều ấy anh nên hỏi lại mẹ em, Quốc Bình ạ!

Bình ngạc nhiên ngẩn ngơ trước câu trả lời của Vy:

- Thúy Vy, sao em lại nói thế? Hôn nhân giữa chúng mình, quyền quyết định là của anh và em kia mà.

Bình lại nhìn Vy dò xét, nhưng anh lại không đọc được gì trong ánh mắt đó, chỉ nhận thấy nỗi buồn đang lấp kín lấy gương mặt Vy.

Giọng anh đau buồn:

- Thúy Vy! Em có biết là anh đang đau khổ, có thể chết đi được không hở em? Tại sao em cứ làm khổ anh hoài vậy?

Vy nhìn anh cười buồn:

- Bình ơi! Em cũng không hiểu được chính mình ra sao nữa, em không quyết định được điều gì, nếu như mẹ em bằng lòng gả em cho anh, có lẽ em cũng đồng ý.

Bình nhìn cô, khuyên nhủ:

- Vy ơi! Anh xin em hãy nhìn thẳng sự thật, tương lai trước mặt, anh thật lòng yêu em, hay em cho rằng anh không xứng đáng với em?

Vy mím chặt bờ môi, nhìn anh:

- Em hiểu ý anh nói. Nhưng em không thể lợi dụng tình yêu của anh dành cho em Bình ạ.

- Anh biết trong tận cùng suy nghĩ của em, Vy ạ hiện giờ em cần anh làm điểm tựa cho em. Nhưng em luôn day dứt bởi em chưa thật sự nghiêng hẳn tình cảm về anh, đúng không? Anh không hề trách giận em, anh sẽ cố gắng giúp em khuây khỏa nỗi buồn này. Anh tin chắc rằng với thời gian, em sẽ thật sự yêu anh và trọn vẹn hạnh phúc bên anh mãi mãi.

Vy nhìn anh, lòng cô rối bời:

- Quốc Bình! Em hiểu... nhưng em...

Bình nắm bàn tay cô siết nhẹ:

- Thúy Vy! Em chưa nói hết lời nhưng anh cũng đã hiểu. Em cho rằng anh sẽ gặp thiệt thòi? Không đâu em, bây giờ thì em chưa yêu anh, nhưng trong tương lai ai chắc chắn rằng mình không thay đổi hả em? Anh tin là như thế.

Cô lắc đầu:

- Có những cái không được như ý mình dự đoán được đây Bình ạ. Nhưng em đã nói với anh, mẹ em có quyền quyết định, nếu mẹ em đồng ý, em sẽ bằng lòng chấp nhận.

Bình nhìn cô thở dài buồn bã. Anh ngã lưng ra thành ghế hút thuốc liên tục.